

Sagt: Det har jo længe været almindelig erkendt blandt alle Sagtvenner her i Landet, at der er temmelig stor Trang til at faa en almindelig Sagtlov, der kunde afløse de spredte Bestemmelser, vi nu have om Sagt og om Fredning af Bildt, altsaa med andre Ord en Kodifikation af hele Sagtlovgivningen. Derfor har Sagtforeningen, hvis Næstformand jeg har den Ære at være, ogsaa søgt at virke hen til, at vi kunde faa en saadan Lov ved at formaa Mænd af forskellige Livsstillinger og af forskellige Ansættelser, som dels havde Interesse for Sagen og dels vare sagtyndige paa dette Omraade, til at træde sammen for at udarbejde et Udkast til en saadan Sagtlov. Det var nu kun ved gensidig Velvilje og med stor Resignation fra alle Sider lykkedes at opnaa Enighed om et saadant Udkast, og da det var sket, tillod man sig at forelægge det for den højtærede Indenrigsminister, og den Smødefømmenhed, som han har vist ved at optage Sagen og nu forelægge dette Lovforslag, som i mange væsentlige Punkter stemmer overens med det Udkast, som stilles for Foreningens Arbejde, fortjener tilvisse Paaskønnelse, baade af Sagtforeningen og af alle Sagtvenner her i Landet. Der kan naturligvis være forskellige Meninger om, hvorvidt det foreliggende Lovforslag i alle Henseender er heldigt eller ikke. Medens nogle naturligvis kunne mene, at det ikke gaar vidt nok i indskrænkende Bestemmelser, er der vel andre, der mene, at det gaar altfor vidt; men jeg tror, at naar man vil se nogenlunde nøgternt paa Tingene, vil man finde, at det vistnok paa de fleste Omraader har truffet det rigtige.

Med Hensyn til Sagtretten, som er det første Afsnit, holder Forslaget sig til den allerede gældende Lovgivning. Der kunde nu spørges om, hvorvidt dette egentlig er heldigt, og man vil vistnok indrømme, at det principielt rigtige vilde være: just ikke ubetinget at give enhver Grundejer Sagtret; thi det er klart, at for den Gjer som kun har en meget lille Grund, nogle faa Tønder Land, kan der egentlig slet ikke være Tale om Sagt paa Grunden. Det fornuftigste vilde utvivlsomt være at gøre, som man har gjort i andre Lande og i Sønderjylland, at man har indskrænket Sagtretten til de Gjere, som havde større Arealer. Men da den Tilstand, som vi nu have, har været gældende i over et halvt Hundrede Aar, saa er dette vel kun et fromt Ønske, og der vil efter min Formening desværre ikke kunne blive Tale om at forandre den nuværende Tilstand, skønt der vel næppe er noget, der mere har bevirket en Udryddelse af Bildtet end netop den Omstændighed, at enhver Gjer har Sagt-

ret paa sin Grund, selv om den er nok saa lille.

Med Hensyn til Fredningsbestemmelserne kunde det maaske være et Spørgsmaal, om man ikke skulde gaa frem som sket i Fanrig, hvor der ikke er nogen bestemt Fredningstid for hele Landet. Det er der saaledes, at Præsekten i et Departement med 10 Dages Barsel bestemmer, naar Sagten begynder, og naar den atter skal ophøre for det enkelte Departements Vedkommende. Paa den anden Side maa man vistnok indrømme, at vort Land er for lille til i Almindelighed at have saadanne forskellige Fredningstider for de forskellige Landsdele, ligesom det vel ogsaa kunde medføre Vanskeligheder ved Kontrollen med Salg af og Handel med Bildt, i det det kunde frembyde Vanskeligheder ved Afgørelsen af, hvorfra Bildtet skrives sig. Det er vel derfor nok rigtigt, at man bliver staaende ved Forslagets Bestemmelse idet hele taget om, at der er en almindelig Fredningstid. Dog kunde jeg i hvert Fald ønske, at der kom en Tillægsbestemmelse om, at Indenrigsministeren faar en Bemyndigelse til paa visse Steder at bestemme en noget anden Fredningstid end den almindelige. Jeg tænker her navnlig f. Eks. paa flere Smaaver, hvor man jo ved, at der fredes om Strandfugle i meget høj Grad. Det er vel saaledes almindelig bekendt, at der i Storebælt ligger en lille Ø, der hedder Egsholm, hvor Gjeren freder Maager og andre Strandfugle, og disse Fugle have erfaringsmæssigt bevirket meget stor Nytte i hele Omegnen, idet de følge enhver Mand, der pløjer, i store Flokke og der tage mange Larver og paa den Maade gøre ikke saa liden Nytte. Med Hensyn til de enkelte Fredningsbestemmelser skal jeg henstille, om det er ganske rigtigt, at Raavildtet maa skydes fra 12te September. Jeg tror, at det vilde være heldigt, at Raavildtet blev fredet hele September, idet jo Raabuffen i September Maaned, er mager, og Skindet duer ikke, og Raagen har ofte Lam, saa at det vist i det hele taget ikke er det bedste Bildt at skyde i September. Jeg ved ikke, hvorfor netop de tre Smaafugle, Hætte-terner, Isfugle og Vandstære ere komne ind under de Fugle, der maa skydes hele Aaret rundt. Det kunde maaske dog være tvivlsomt, om det er rigtigt, ligesom det paa den anden Side ogsaa maaske er tvivlsomt, om det er fuldstændig rigtigt ubetinget at frede Storken; thi Storken gør vist nok ikke saa liden Skade paa Bildtet. I alt Fald ved jeg af Erfaring, at Storken spiser ikke saa ganske saa Algerhønsfjelling, saa at det slet ikke er nogen uskadelig Fugl,